

POSTANOWIENIE

Dnia 2 listopada 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa K. J. i Z. C.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie X. i Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 listopada 2005 r., na skutek skargi powódek o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2005 r., sygn. akt I CK (...),

uznaje się niewłaściwym i skargę powódek o wznowienie postępowania przekazuje Sądowi Apelacyjnemu.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 405 k.p.c., do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej. Do wznowienia postępowania na innej podstawie właściwy jest sąd, który ostatnio orzekał co do istoty sprawy. Skarżące powołują się na podstawę wznowienia przewidzianą w art. 401¹ k.p.c., w szczególności zaś na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 września 2005 r., P 18/04 (Dz. U. Nr 181, poz. 1524), którym orzeczono o niezgodności d. art. 160 § 5 kpa z art. 32 ust. 1 i art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Oceniając zatem kwestię właściwości sądu w odniesieniu do wniesionej skargi należy uwzględnić okoliczność, że kognicja Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację powódek od

wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2004 r., I ACA (..) była ograniczona i wyznaczały ją granice zaskarżenia oraz podstawy kasacji (d. art. 393¹¹ k.p.c.). Powódki w kasacji w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej - dotyczącej naruszenia prawa materialnego - zarzuciły jedynie naruszenie art. 417 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji RP. Oznacza to, że Sąd Najwyższy oddalając kasację nie opierał swego orzeczenia na podstawie przepisu prawnego, którego konstytucyjność została podważona przez Trybunał Konstytucyjny.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.